

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Dávid, Stanka, Szikla Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: Dr. Stanka Gergely és Dr. Dávid Eszter ügyvédek) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Dr. Volkó Zsuzsanna ügyvéd (címe) által képviselt I.r. alperes neve (I.r. alperes címe) I.r. és a Dr. Szarka György és Dr. Huszti György ügyvédek (címe) által képviselt II.r. alperes neve (II.r. alperes címe) II.r. alperesek ellen, 135 869 984 Ft és járulékai megfizetése iránt indított perében, a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2010. május 11-én meghozott 7.G.15-09-040164/26. számú részítélete ellen, az I.r. alperes részéről 35. sorszámon, a II.r. alperes részéről pedig 33. sorszámon előterjesztett fellebbezések folytán indult másodfokú eljárásban, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság részíteletét helybenhagyja.

Egyetemlegesen kötelezi az alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek 15 napon belül 750 000 (Hétszázötvenezer) Ft másodfokú perköltséget, az államnak pedig - külön felhívásra - személyenként 900 000 - 900 000 (Kilencszázezer -Kilencszázezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen a részítelet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 2010. május 11-én meghozott 26. sorszámu részíteletében egyetemlegesen kötelezte az alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek 30 napon belül 135 469 984 Ft-ot.

A részítelet előzetesen végrehajthatóvá nyilvánítását az elsőfokú bíróság mellőzte.

Az részíteletben megállapított tényállás szerint a felperes a 2001. február 5. és 2007. július 16. közötti időszakban különböző tartalmú hitelszerződéseket kötött a perben félként részt nem vevő W Kft-vel (a továbbiakban: adós).

Az adós által a hitelszerződésekben vállalt fizetési kötelezettségek teljesítésének személyi biztosítékeként a felperes 2007. július 23-án - külön okiratokba foglalt - készfizető kezeli szerződéseket kötött az alperesekkel, amelyekben az alperesek vállalták, hogy amennyiben az adós a hitelszerződésekben vállalt fizetési kötelezettségét nem teljesíti, úgy maguk fognak helyette teljesíteni.

Az adós a hitelszerződésekben vállalt fizetési kötelezettségeit nem teljesítette. Ezért a felperes 2009. augusztus 6-án a készfizető kezes alpereseket szólította fel arra, hogy az adós 135 469 984 Ft összegű tőketartozását és annak az egyes szerződések szerint megállapított járulékait fizessék meg számára.

Az alperesek a felszólításnak nem tettek eleget.

A felperes az elsőfokú bírósághoz 2009. november 20-án benyújtott keresetében elsődlegesen azt kérte, hogy a bíróság a Ptk. 275.§-a alapján az alpereseket, mint készfizető kezeseket egyetemlegesen kötelezze 135 869 984 Ft tőke és annak a keresetlevélben részletezett mértékű késedelmi kamatai megfizetésére.

Az alperesek a felperes elsődleges kereseti kérelmében megjelölt tőketartozás tekintetében a felperes követelését nem vitatták. A tőketartozás után érvényesített kamat- és járulékigény tekintetében azonban a kereset elutasítását kérték. Emellett - arra hivatkozással, hogy a felperes megsértette a készfizető kezesi szerződések teljesítéséhez kapcsolódó együttműködési kötelezettségét - kártérítés jogcímén viszontkeresetet, valamint beszámítási kifogást terjesztettek elő a felperessel szemben.

A felperes az alperesek viszontkereseteinek az elutasítását kérte. Arra az esetre pedig, ha a bíróság a viszontkeresetek vonatkozásában bizonyítás lefolytatását tartaná szükségesnek, indítványozta, hogy az elsődleges kereseti kérelme tárgyában a bíróság részítélettel határozzon, amely határozatát nyilvánítsa előzetesen végrehajthatóvá.

Az elsőfokú bíróság a 26. sorszámon meghozott részítéletében az alpereseket a felperes elsődleges kereseti kérelmében megjelölt, általuk nem vitatott összegű tőketartozás megfizetésére kötelezte, a részítélet előzetesen végrehajthatónak nyilvánítását azonban mellőzte.

A részítélet indokolásában megállapította, hogy a felperes elsődleges kereseti kérelmében megjelölt - az alperesek részéről nem vitatott - tőkekövetelés tekintetében a részítélet meghozatalának a Pp. 213.§ (2) bekezdésében megállapított feltételei fennálltak, mivel a kereseti kérelem e részét illetően további tárgyalásra nem volt szükség. A felperes ügyleti- és késedelmi kamat-igénye, továbbá az alperesek beszámítási kifogásai, valamint viszontkeresetei tekintetében pedig az eljárás folytatása szükséges.

Arra hivatkozással azonban, hogy a részítélettel megítélt követelés azonnali teljesítése az alperesek gazdálkodásának ellehetetlenülését eredményezhetné, az elsőfokú bíróság - a Pp. 232.§ (2) bekezdésére hivatkozással - mellőzte a részítélet előzetesen végrehajthatóvá nyilvánítását.

Az elsőfokú bíróság részítélete ellen az alperesek nyújtottak be fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozat hatályon kívül helyezését kérték azzal, hogy a másodfokú bíróság utasítsa az elsőfokú bíróságot a kereseti kérelem és a viszontkereseti kérelem együttes elbírálására.

A fellebbezési kérelmek indokaként előadták, hogy már a részítélet meghozatala előtt előterjesztették azokat a viszontkereseteiket, amelyekben a készfizető kezesi szerződések teljesítéséhez kapcsolódó együttműködési kötelezettség megszegése miatt kártérítési igényt terjesztettek elő a felperessel szemben. Álláspontjuk szerint az előterjesztett viszontkereseteik szorosan összefüggnek a részítélet alapját képező kezességvállalással,

azoknak a keresettel együtt történő elbírálása az eljárást nem hátráltatta volna, ezért a jelen esetben a részítélet meghozatalára nem volt kellő indok.

Hivatkoztak arra is, hogy a jogszabály a részítélet meghozatalát nem teszi kötelezővé a bíróság számára, annak szükségességéről tehát a bíróságnak a konkrét körülmények mérlegelésével kell döntenie.

Álláspontjuk szerint a jelen esetben a viszontkeresetek ténybeli és anyagi jogi vonatkozásai miatt az elsőfokú bíróságnak a felperesi kereset egészét a viszontkeresettel együtt kellett volna elbírálnia.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság részítéletének helybenhagyását és az alpereseknek a jelen másodfokú eljárásban felmerült perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

A Ptk. 213.§ (2) bekezdésében, valamint a Legfelsőbb Bíróság 3/2000. számú jogegységi határozatában és a BH.1988. évi számában 46. és 357. sorszámon közzétett eseti határozatokban foglaltakra hivatkozással állította, hogy az elsőfokú bíróság a részítéletét a jogszabálynak, valamint az állandó bírósági gyakorlatnak megfelelően hozta meg, figyelemmel arra, hogy a részítélettel elbírált követelés tekintetében - az alperesek elismerésére tekintettel - további tárgyalásra már nem volt szükség, ugyanakkor az alperesek részéről előterjesztett viszontkeresetek tárgyában hosszabb bizonyítási eljárás várható.

A fellebbezések alaptalanok.

Az elsőfokú bíróság a felperes elsődleges kereseti kérelmében megjelölt tőkekövetelés tekintetében a tényállást a szükséges mértékben feltárta, azt helyesen állapította meg és helytállóak voltak a megállapított tényállásból levont jogi következtetései is.

Alaptalanul állították az alperesek a fellebbezésükben, hogy a jelen esetben nem álltak fenn a részítélet meghozatalának a Pp. 213.§ (2) bekezdésében megállapított feltételei, ezért az elsőfokú bíróságnak a felperes teljes keresetét az általuk előterjesztett viszontkeresetekkel és beszámítási kifogásokkal együttesen kellett volna elbírálnia.

A nem vitás tényállás szerint ugyanis a felperes elsődleges keresetében érvényesített tőkekövetelés jogalapját és összegét az alperesek nem vitatták. Ezért a keresetnek ez a része - figyelemmel a Pp. 163.§ (2) bekezdésében foglaltakra - a rendelkezésre álló adatok alapján már érdemben elbírálható volt.

A kereset további részei, valamint az alperesek viszontkeresetei és beszámítási kifogásai tárgyában azonban a rendelkezésre álló adatok alapján megalapozott döntést még nem lehetett hozni, annak érdekében tehát szükséges volt a tárgyalás elhalasztása és a tényállás kiegészítése.

Az alperesek arra alappal hivatkoztak a fellebbezéseikben, hogy a jogszabály a részítélet meghozatalát a bíróság számára nem teszi kötelezővé, annak szükségességéről tehát a bíróságnak a konkrét körülmények mérlegelésével kell döntenie. Annak során pedig a bíróságnak azt is vizsgálnia kell, hogy a részítélet meghozatala esetén nem sérülnek-e szükségtelenül az ellenkövetelést (beszámítási kifogást, vagy viszontkeresetet) előterjesztő alperes(ek)nek a követelések együttes elbírálásához fűződő érdekei, illetőleg a felperes jogvédelme érdekében mennyiben indokolt a jogvita részleges lezárása. Az ítéletábra

megállapítása szerint a jelen perben az elsőfokú bíróság a döntése meghozatala során a hivatkozott körülményeket is helyesen mérlegelte.

A felperes ugyanis az alperesek viszontkereseteiben érvényesített követeléseknek a jogalapját is és az összegét is vitatta. A felperesnek a viszontkeresetekkel kapcsolatos ellenkérelme ismeretében az alperesek maguk is a tárgyalás elhalasztását és határidő engedélyezését kérték a bíróságtól „a további érdemi nyilatkozataik előterjesztésére” (26. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldala). Az alperesek beszámítási kifogásai pedig a felperes tőkekövetelésének összegéhez képest nem jelentős (250 000 Ft + 150 000 Ft) összegekre vonatkoznak.

Ilyen körülmények között pedig a jogvita részleges lezárásának mellőzése a felperes számára olyan mértékű érdeksérelmet eredményezett volna, amely nem állt arányban az alpereseknek a követelések együttes elbírálásához fűződő érdekeivel, figyelemmel arra is, hogy a felperes részítélettel elbírált keresetének és az alperesek beszámítási kifogás útján érvényesített követeléseinek, valamint viszontkereseteinek ténybeli és jogi alapjai is eltérőek voltak, az igények önálló elbírálásának tehát ezekből sem volt akadálya.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság részítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján - annak helyes indokaira utalással - helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperesek a Pp. 80.§ (2) bekezdése alapján a jelen másodfokú eljárással felmerült, ügyvédi munkadíjból származó saját perköltségeiket maguk kötelesek viselni, továbbá kötelesek megtéríteni a felperes ügyvédi munkadíjból származó másodfokú perköltségét is, amelynek összegét az ítéletábra „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdésének a), b) és c) pontjai, az (5) bekezdése, valamint a 4/A.§-a alapján határozta meg, alkalmazva a 3.§ (6) bekezdését is.

Az ítéletábra ugyancsak az eredménytelen fellebbezést külön-külön előterjesztő alpereseket kötelezte az illetékfeljegyzési joguk folytán általuk előzetesen le nem rótt, „Az illetékekről” szóló, többször módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46.§ (1) bekezdése alapján meghatározott mértékű feljegyzett fellebbezési eljárási illetékeknek az állam javára történő megfizetésére, a Pp. 80.§ (2) bekezdésében,

valamint az Itv. 74.§-a folytán alkalmazott 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdésében foglaltak szerint.

Debrecen, 2011. február 23.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró, Dr. Drexlerné Dr. Karcub Edit sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-